

Skoraj tri leta mineva od mojih zadnjih originalnih posnetkov in CD-ja IDEJE 30 KASNEJE, a se zdi, da je pravkar minilo obdobje, ki se je zaključilo s koncerti ob moji okrogli obletnici. Vendar se je kljub temu toliko spremenilo v moji okolici. Verjetno se bo veliko tega pozabilo, a jaz sem zabeležil dogajanja na novem šopku pesmi, ki so vzklike v tem kratkem intervalu.

Ključno je bilo srečanje z Janijem Hacetom, ki je prevzel aranžersko glasbeno breme in presenetil mene, še bolj pa producente na Abbey Road, ki so kar zijali od presenečenja, ko jim je poslal prve demo posnetke.

Vsa stvar se je začela odvijati zelo hitro in ko sem izvedel, da je v studiu prvi teden v aprilu moj, so se kocke čudežno zložile skupaj. Oba sva bila ob vstopanju v znamenito zgradbo navdušena in kar naprej so se pojavljale vzporednice z religioznimi objekti širom sveta. Kjerkoli poveš glasbeniku, ki se vsaj malo spozna na zgodovino svojega poklica, da si snemal na Abbey Road, vedno izzoveš začudenje, navdušenje in včasih prikrito zavist.

Tudi človek, ki naju je tam pričakal, iskrivi Irec Rob Cass, je pravi umetnik na svojem področju. Pravkar je zaključil miksanje posnetkov njegovega zadnjega klienta z imenom Jack Bruce, nekoč pevca in basista znamenite zasedbe THE CREAM, ki je imela na kitari nekega Erica Claptona ... a to je že druga zgodba. Ja Rob Cass je pravi maček. V njegovi telefonski shrambi je nekaj takih števil, da se človeku zmegli pred očmi, a njegova prava poslastica so zgodbe, ki jih je doživel z najbolj znanimi rockovskimi glasbeniki kalibra Queen, Pink Floyd, Whitesneake in podobnimi tiči. V tej zgradbi je tudi eden od najbolj priljubljenih sogovornikov, saj ga v restavraciji, ki je stičišče vseh teh tonskih krtov, kamor prilezejo iz svojih lukenj, vedno obkrožijo znana imena studijske tehnike Abbey Rooda.

Dean Ross je pravzaprav 'krivec' mojega gostovanja v tem studiu. Američan, ki živi več kot petintrideset let v Londonu, je bil producent moje četrte plošče NOVE PRAVLJICE ZA OTROKE IN UPOKOJENCE in človek, ki ga izjemno cenim kot glasbenika in prijatelja. Pred osmimi leti sem z njim poizkušal posneti v Robovem takratnem studiu dva komada za CDjko KDAJ SI ZADNJIČ KAKŠNO STVAR NAREDI PRVIČ?, pa so se naša snemanja popolnoma izvitoperila. Ne po Deanovi krivdi, ampak včasih se stvari pač ne iztečejo. Od tega neuspešnega studijskega dogodka, je sicer obema ostal grenak okus, vendar to ni skalilo najinega prijateljstva. Ko sem ga januarja letos poklical, da mu napovem prihod v London, me je z rahlo smejočim glasom vprašal: 'Se še spomniš kdo je Rob Cass?' Prepričan sem bil, da bo prvič po osmih letih poizkušal opravičiti neuspelo studijsko pustolovščino, a sem se zmotil. 'Rob že eno leto kot producent dela na Abbey Road. Te zanima?' To vprašanje je podobno temu: 'Ali je papež katolik?' Čez deset dni sva že sedela v recepciji najbolj znanega studia na svetu, kjer naju je pričakal Rob in čveket treh možakov, ki ob prvem srečanju niso šli narazen kot najbolj zadovoljni na svetu, z ničemer ni omenjal preteklosti.

Vse tri je zanimala prihodnost in ko smo se dogovorili vse podrobnosti je v zraku ostal datum snemanja. Deanu se je odvalila skala, ki se je še dolgo kotalila navzdol, ko sva premlevala minule dogodke ob pivu na vrtu bližnjega puba. Začetek leta je obetal nore zgodbe prihodnjih mesecev. Z Janijem sem se srečal ponovno kar pri meni doma in začela naj bi premlevati tekst za pesem Alenke Godec. Nekje proti koncu dogovarjanja sem izstrelil stavek, za katerega nisem vedel na kakšno zemljo bo pristal: 'Jani, če se slučajno zgodi, da dobim teden snemanja na Abbey Roadu, bi bil pripravljen sodelovati z menoj, ker to zna biti v kratkem?' Nikoli ne bom pozabil tega pogleda, saj nisem vedel, da je Jani Hace eden največjih fanov skupine The Beatles in človek, ki ima zabeležena datumska vsa snemanja te skupine v studiu. Po nekaj sekundah tišine je izdahnil: 'Andrej, reci prosim, da se zajebavaš!'

V enem tednu se je lotil mojih komadov in še danes se opravičujem Alenki Godec, da sem ji začasno ukradel njenega producenta in najtesnejšega glasbenega sodelavca. A snežna kepa se je valila naprej in aprila sva hodila po templju najine mladosti, stene okrog naju so nama šepetale o snemanjih v tej zgradbi, ki so za vedno spremenila vsaj glasbeni svet, če ne še kakšnega drugega. V znamenitem studiu 2, kjer so nastali vsi posnetki skupine sva se pogovarjala spoštljivo, s pol glasu, tudi zato, ker je prav takrat tam snemal vokale avstralski zvezdnik Gotye s svojo skupino. Celó srečali smo se in pogovarjali s fantom, ki po skromnosti sodeč ne deluje prav zvezdniško. Sicer pa smo vsi majhni v primerjavi s tistimi, ki so tem studiem naredili tako slavno ime in zgodovino.

Snemanje se je začelo s prenosom Janijevih zapisov v Robov računalnik in našim kofetkom v vrtu ob zgradbi, kamor se pride skozi njihovo, kar rekel bom, 'menzo'. Po uvodni mirni začetnici je nastopil kar Jani, za njim je priskakljal kitarist Adam Lamprell in stvari so se začele odvijati iz dneva v dan iz enega glasbenika v drugega. Najbolj močna je bila sredo, ko je prišel podariti svoj talent mojim posnetkom Richard Thompson. Po čudežu, katerih sem se v življenju že navadil, je bil prav ta, in samo prav ta teden, v Londonu. Njegovo petdeset letno prijateljstvo s skoraj so-imenjakom basistom Dannyjem Thompsonom, a brez sorodstvene vezi, je hotelo, da je Richard nastopil na Dannyjevem rojstno dnevem koncertu naslednji dan v četrtek. Zato je priletel za en teden s svojo ženičko Nancy Covey iz Los Angelesa in si vzel čas z Šifrerja v sredo. Slučaj? Lahko da, a do sedaj jih je bilo že preveč. Ko gre, pač gre in točno zakaj nihče ne ve. Jaz se že dolgo ne sprašujem več.

Graciously R&B pevko karibskih korenin Charmain Elliott in njenega glasbenega moža Peta poznam že vsaj deset let in pred nekaj leti sem ju celo povabil v Slovenijo in jih gostil gor in dol po domovini. Kako bi lahko takrat vedel, da bom štiri leta kasneje na Abbey Road potreboval njene temnopolte vokale? A glej ga zlomka, ko sem jo poklical, je bila navdušena nad predlogom, da s svojo prijateljico Tracy Chin prideta podpreti vokalno sliko pesmi ŽENSKA MORAJA IMET TA ZADNJO v studio, kjer je kar vrelo moške energije po Richardovemu bojevitemu kitarskemu nastopu. Punci sta dodali povsem drugo, žensko, karibsko, sproščeno vzdušje tako da smo se po pol ure kar objemali in krohotali v studijskem okolju. Kakšen neverjeten dan, za Bogove, in mislim, čeprav nobenega nisem videl, da jih je bilo nekaj kar prisotnih v sobi, ko so se stapljali in dodajali na posnetke čudežni toni mojih veličastnih gostov.

Ko smo vstopili v četrtek, sem bil na vrsti jaz z glavnimi in spremljevalnimi vokali in Jani z vokali in še nekaj basa. Dean je dodajal klaviature in pozno zvečer smo odprli GORENJSKO BOROVIČKO (slika je končala celo v knjižici ob CD plošči), ki mi jo je za pot na snemanje podarila moja nesojena taščica Vera Križaj, ki to slastno pijačo uspešno izdeluje in prodaja. Nad opojno tekočino so bili fantje tako navdušeni, da so jo poimenovali Heavenly Drops (Nebeške kapljice) in na slovenski način zašpili angleško snemalno avanturo.

Kaj se je iz teh snemanj izcimilo, je zdaj natisnjeno na CD ploščku 'SRCE IN RAZUM', a ker londonskih posnetkov ni bilo dovolj za izdajo, sva z Janijem posnela še dve pesmi v novomeškem RSL studiu in se približala cilju. Dosegla sva ga, ko sva pri Iztoku Turku preoblekla že posneto odbito pustolovščino KJE JE LEON LEBAR? Zvok je bilo treba prikrojiti obstoječim posnetkom in Jani Hace to zna.

NAJ SE JE, PIJE, UŽIVA IN POČIVA je nedvoumno sporočilo, da vemo kaj se dogaja v naši okolici. Treba je bilo biti zelo jasen, ko sem slikal različne podobe dogajanja. Vsaka kitica govori o drugi anomaliji, a vse skupaj so razstava pohlepa, neumnosti, nesposobnosti in nesmisla početja teh, ki so nas v ta položaj pripeljali. Ker je bila obelodanjena že koncem junija, se je zaradi poguma posameznih (redkih!) urednikov uspela preriniti na radijske valove in prišla do ušes tistih, ki vedo o čem pesem govori. Ljudje me že ustavljajo na ulici in skupaj pokomentiramo zadevo. Padla je na plodna tla.

SRCE IN RAZUM je bila že od nastanka Janijevega demo posnetka moj favorit. Pesem se začne s klasičnim refren/kitica/refren/kitica, ki pa se sredi posnetka prevali v prehod (bridge) in se ne vrne več v kitico, pač pa se nadaljuje v vratolomni Richardov električno kitariski solo, ki povsem zamegli refren, ki se občasno pojavi. Ponosen, zelo ponosen sem, da Richardov talent krasi moje posnetke, a prav ta nastop se mi zdi vrhunski tudi za njegove standarde. Glasbeno gledano je prvi del res lepo obdelan Janijev uvod v pesem in preliv v prehod, ki je vokalno najbogatejši del na plošči, saj sva s Hacetom položila vsak vsaj deset glasov, a ne napoveduje Richardovega napada, ki sledi. Verjetno ena najmočnejših pesmi odkar jih snemam. Robi Pikl, naš vrhunski kitarist, je ob poslušanju kitarkega dela izrekel znamenite besede: 'To ni solo, to je vojna!'

VSAJ ZA EN DAN je pesem, kateri je zelo malo manjkalo, da bi ne bila del te zbirke, saj se mi ni zdelo, da žanrsko spada v šop teh pesmi. A ko sva po torkovem celodnevem delu z Janijem v bližini hotela pila pivo, sem nekako žalostno ugotovil: 'Jutri pride v studio eden najboljših kitaristov na svetu; človek, ki je lastnoročno iz britanskega folka 'iznašel' folkrock. Midva pa mu ne bova znala ponuditi komada, kjer bi lahko pokazal svoje akustično mojstrstvo.' Ko je po grlu teklo tretje pivo in je žalost ob tem dejstvu postajala močnejša, me je Jani nagovoril: 'A nisi ti meni enkrat zaigral nek malo country komad, ki zahteva povsem neelektrično obdelavo. Jaz lahko izpišem harmonije in preden pride Richard, lahko posnamemo osnovo in ti zapoješ, vse ostalo lahko počaka'. 'Jani, teksta nimam s sabo in nikogar ni pri meni doma, da bi ga poslal'. Zjutraj sem poklical hčerko Koro kar med poukom, jo zaprosil, da gre v hišo in mi pošlje iz računalnika besedilo. Kora se je dogovorila s profesorico, da gre za nujen primer in stvar se je iztekla natanko tako kot je gospod Hace predvidel. Doma smo dodali še vokale Žige Kerta, mladeniča iz Kranja, in slika je bila zaključena. Hvala Jani in Kora, brez vaju bi celo življenje ugibal, 'kaj bi bilo, če bi bilo'.

Z DVIGNJENO GLAVO (SKOZI PLAMENE) nosi pridih hiše, kjer so pesmi nastajale. Oba sva takoj ugotovila, da je v njej nekaj Beatlovskega in Jani je sledil sporočilu tistih, ki so nam to glasbo podarili. Besedilo je nastajalo v času, ko sem srečeval ljudi z mnogimi težavami in prav to obdobje me je učvrstilo v spoznanju, kako ljudje v stiski potrebujejo besedo upanja. Predvsem za mlade ljudi, ko se znajdejo na razpotjih na katerih jim nihče ne zna svetovati, je pomembno, da se lotevajo rešitev 'z dvignjeno glavo' in samozavestno. Prav zato sva ob besedilu na sliki s hčerko Koro, ker menim, da bo morala še velikokrat v življenju 'z dvignjeno glavo skozi plamene'.

ŽENSKA MORAJA IMET' TA ZADNJO je pesem na katero sem zelo ponosen, saj vrača nekaj hudomušnosti in spoznanje, da se za bistvene stvari v življenju moški vedno posvetuje z žensko. Ko v prvem delu naštevam besede polne modrosti se ob planetarnem vprašanju obrnem na žensko: 'Povej mi, a smo iz raja naredil sekret?' in kasneje skesano in ne preveč prepričano '... bi mi dovolila, da bi jaz igral sam sebe?' Nisem mogel mimo ideje s Clintonom, saj me je spremljala že dolgo in pa besedne igre s 'ta zadnjo'. Glasbeno je zadišalo po starem, skoraj Motownskem ritmu in ko sem začutil ta veter sem poklical Charmaine Elliott, za katero sem vedel, da prav sedaj snema za ljudi, ki so bili pri Tamli Motown. Vse se nam je izšlo in ženske imajo še vedno 'ta zadnjo be..be..besedo!'

NAJVEČJE LJUBEZNI je pesem za katero sem si predstavljal, da bo najtežji zalogaj, saj zelo štrli iz celotne razstave. O njej sva se morda z Janijem največ pogovarjala, saj so naju čakale številne pasti. Ker je melodija izrazito molovska lahko hitro zdrsne v jugo-melodiko, kar si nisem želel pod nobenim pogojem; zato je na koncu prevladala malo Radioheadovska manira. Besedilno je nastajala najdlje in prva inačica je bila na papirju že septembra 2011, nato sem imel še borbe z refrenom in končna oblika je nastala tik pred nastankom demo posnetka. Poigravanje z večnostjo in minljivostjo ljubezni je izkušnja mnogih in jaz jo podajam skozi moja očala.

ZA BLAŽA je hvalnica življenju za prezgodaj umrlim prijateljem. Blaž Miklič je bil eden od fantov, ki so organizirali mojo prvo turnejo po Argentini (1993) in že takrat je bilo jasno, da bi se krasno ujela, če bi bila več skupaj. Bil je športnik, igralec, veseljak, predvsem pa je strastno ljubil prijatelje in življenje. Ni

znal na pol, le na polno! Ko sem prihajal v Argentino na drugo turnejo (2010) je bil Blaž že zelo bolan in njegovi prijatelji so mi sporočali: 'Andrej, le tebe še čaka, tvoj prihod ga drži pokonci'. Res sva se videla in se na letališču objela, a to je bil Blaž v zadnjem stadiju bolezni. Umrl je čez dva tedna in novico sem izvedel sredi čilske puščave, čeprav pričakovano, a me je povsem potolkla. Živela sva v povsem različnih svetovih, vzgojah in prepričanjih, a naju je družilo toliko lepih stvari. Tudi točajke.

KJE JE LEON LEBAR? je ideja, ki živi že več kot petnajst let. Slovenski Robin Hood, ki jemlje bogatim in daje revnim, je mit za katerega verjamem, da se bo nekoč utelesil. Filmsko ali kar na terenu. Nekoč bo nekdo odigral Leona Lebarja na tak ali drugačen način. Mislim, da ga prav potrebujemo. Pred več kot petnajstimi leti sta radijska napovedovalca Maja Mol in Matej Rus prebrala ta besedila in res je, da nikoli nisem posnel nič podobnega. Upam, da bom na vsaki prihodnji cedejki poizkusil nekaj odbitega in nepričakovanega. Zbor, ki poje refren je posnet v Los Angelesu po zaslugi prijatelja Davida Clarka, ki igra kitaro v črnski gospel skupini. Zbral jih je in posneli so se in se poslali po internetu. Kakšen je ta svet kar naenkrat. Leon Lebar sicer v resnici obstaja in je eden mojih gostilniških prijateljev z nadimkom 'Levčk'. AMEN!

Vesel bom vašega poslušanja s srcem in komentarjev z razumom.

Andrej Šifrer